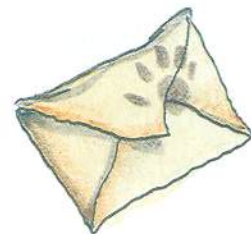

Таємничий лист

— Сьогодні дуже особливий день, — якось уранці сказав дідудусь. — Бо саме в цей день, багато-багато років тому, пра-пра-пра-пра-пра-прадідудусь переїхав сюди з родиною.

— А до того вони здійснили довгу небезпечну подорож, — пояснив Тафіті другові, китицевухому свинові Пензлику, і його очі заблищали. — Подорож, сповнену пригод!

— Справді? — Пензлик схвильовано смикнув вухами. Бо ж він любив пригоди не менше за Тафіті.

— Вони мушили переїхати! — уточнив дідудусь. — Бо не мали вибору. Їхню стару нору затопило. Інакше вони ніколи не вирушили б у дорогу. Мандрівка саваною для таких, як ми, страшенно небезпечна!

І, наче в пошуках підтримки, дідудусь обернувся до портрета пра-пра-пра-пра-прадідудуся.

— Ти поглянь, картина перекосилася!

Він підвівся.

Зрештою, все має

бути на своїх місцях.

Тієї миті, як дідудусь поправив портрет, усе і сталося:

на підлогу впав конверт. Він, мабуть, був захований за картиною.

— Ого, та це ж лист! — промовив Тафіті, піднімаючи досить великий і трохи брудний конверт. Сурикат покрутив його в лапках. На конверті нічого не було написано. Геть нічогосінько!

— Відкривай уже! — схвильовано вигукнув Туту.

Тафіті витягнув пожовклий складений аркуш.

— Що там? — Пензлик, бабубуся, дідудусь, Туту і маленький Баба́ — усі хотіли подивитися. Тафіті обережно розгорнув записку. На одному боці аркуша була намальована мапа. А весь зворотний бік, до останнього міліметра, був списаний дрібнющими літерами.

Дідудусь поправив окуляри.

— Та не може бути! Це лист від пра-пра-пра-пра-прадідудуся!

— Ну ж бо, читай уголос! — попросив кабанчик і нетерпляче засмикав вухами.

Дідудусь узяв записку, прокашлявся й зачитав:

Любі мої,

це вам не казочка, а щира правда! Давно те було, жили ми тоді ген-ген далі на південь, біля великого озера. Не повірите, але одного дня, копаючи землю, ми знайшли стару скриню. Щойно відчинили її — наші серця закалатали: вона була повнісінька золотих монет! Ми знайшли справжній скарб! Та недовго тішилися, бо наскочила біда велика, лихо страшне. Як розлилося, як вийшло з берегів озеро — та й затопило геть усе: і садок, і нору! Дивом ніхто не постраждав. Тож довелось нам шукати нову домівку.

Багацько ми тоді всього врятували з тієї нашої замуленої нори. Скриню із золотом теж. От лише мандрувати з таким скарбом ой як небезпечно було. Якби скриню хто помітив, то неодмінно напав би на нас! Тоді й надумав я: взяв та й переплавив усе золото. І в мандрівці тій далекій ми не скриню з монетами тягли, а так, річ собі звичайну, ніби й нічого не варту. Я її ще й у зелене пофарбував, щоб не блищала.

У дорозі чимало ми пригод зазнали, поки сюди дісталися. Скарб наш тут і прикопали. Хочете його знайти? То мапа ця вам вкаже шлях!

Дідудусь незграбно перегорнув листа. Усі напружено схилилися над мапою.

— Скарб осьдечки! — дідудусь урочисто поклав лапу на великий червоний хрест.

— Але де це «осьдечки»? — запитав Туту.

— Там, де поряд ростуть три дерева, — поважно пояснив Тафіті.

— Три дерева? Де ж це може бути? — здивувалася бабубуся.

— Треба негайно вирушати на пошуки! — вигукнув Тафіті в передчутті пригод і схопив мапу. — Ходімо, Пензлику, чого чекаєш?

— СТІЙТЕ! — гримнув на них дідудусь. — Жодне золото світу не варте того, щоб ризикувати життям! Ви ж добре знаєте, які небезпеки на вас чекають, якщо відійдете далеко від нори!

— Та звісно, знаємо, — відказав Тафіті. — Але ж Пензлик за мною нагляне. Якщо містер Гого наблизатиметься, я — шурх! — і сховаюся під Пензликовим товстим животом.